

מסכת עירובין

פרק ז

א. חלון שבין שתי חיצרות, ארבעה על ארבעה, בתוך עשרה, מערביין שנים, ואם רצוי, מערביין אחד. פחות מארבעה על ארבעה, או למעלה מעשרה, מערביין שנים ואין מערביין אחד:

ב. כתל שבין שתי חיצרות גבוה עשרה ורחב ארבעה, מערביין שנים ואין מערביין אחד. והוא בראשו פרות, אלו עולין מכאן ואוקlein, ואלו עולין מכאן ואוקlein, ובלבך שלא יורידו למטה. נפרצתה הכתל עד עשר אמות, מערביין שנים, ואם רצוי מערביין אחד, מפני שהוא כפתח. יותר מכאן, מערביין אחד ואין מערביין שנים:

ג. קרייז שבין שתי חיצרות עמוק עשרה ורחב ארבע, מערביין שנים ואין מערביין אחד, אפילו מלא קש או תבן. מלא עפר, או אַרְוּרוֹת, מערביין אחד, ואין מערביין שנים:

ד. נתנו עלייו גסר שהוא רחוב ארבעה טפחים, וכן שמי גזירותאות זו כגד זו, מערביו שניים, ואם רצוי, מערביין אחד. פחות מכאן, מערביון שניים ואין מערביון אחד:

ה. מתבונ שמי חצרות, גבולה עשרה טפחים, מערביון שניים ואין מערביון אחד. אלו מאכילים מכאן ואלו מאכילים מכאן. נחתם עט הפטון מעשרה טפחים, מערביון אחד ואין מערביון שניים:

ו. כיצד משתתפים בambilוי. מגיח את החבית ואומר, הרי זו לכל בני מבוי, ומזקה להן על ידי בנו ובתו הגדולים ועל ידי עבוז ושבחו הערבים ועל ידי אשתו, אבל אין מזקה לא על ידי בנו ובתו הקטנים ולא על ידי עבוז ושבחו הכנעניים, מפני שאין כן:

ז. נחתם עט האכל, מוסף ומזקה, ואין צורך להודיע. נתוספו עליהם, מוסף ומזקה, צורך להודיע:

ח. בפה הוא שעורו. בזמן שהוא מרבין, מזון שמי סעודות לבלם. בזמן שהוא מעתין, כגרוגרת להוציאת שבת לכל אחד ואחד:

ט. אמר רבי יוסי, בפה לברים אמורים, בתקלה ערובה. אבל בשיני ערובה, כל שהוא. ולא אמרו לעיר בעחרות אלא כדי שלא לשפח את הטענות:

י. בכָל מִעַרְבֵין וּמִשְׁפְתָחִין, חוץ מִן הַמִים וּמִן הַפְלָח, דָבָרִי רַבִי אֱלִיעֶזֶר. רַבִי יְהוֹשֻׁעַ אֹמֵר, כִּכְרַ הַוָּא עֲרוֹב. אַפְלוּ מָאָפָה סָאה וְהִיא פְרֹוסָה, אֵין מִעַרְבֵין בָה. כִּכְרַ בָאָסָר וְהִוא שְׁלִימָן, מִעַרְבֵין בָו:

יא. נוֹתֵן אָדָם מַעַה לְחִנּוּנִי וְלִנְחָתּוּם כִּי שִׁיזְכָה לוֹ עֲרוֹב, דָבָרִי רַבִי אֱלִיעֶזֶר. וְחַכְמִים אֹמְרִים, לֹא זָכוּ לוֹ מַעֲוָתָיו. וּמוֹדִים בְּשָׁאָר כָל אָדָם שָׂזְכוּ לוֹ מַעֲוָתָיו, שְׁאֵין מִעַרְבֵין לְאָדָם אֶלָא מַדְעָתוֹ. אָמֵר רַבִי יְהוֹנָה, בְּמָה דָבָרִים אָמְרִים, בְּעַרְוּבִי תְחִימִין, אָכֵל בְּעַרְוּבִי חִצְרוֹת, מִעַרְבֵין לְדַעַתָו וְשָׁלָא לְדַעַתָו, לְפִי שָׂזְכֵין לְאָדָם שָׁלָא בְּפָנָיו, וְאֵין חַבֵּין לְאָדָם שָׁלָא בְּפָנָיו: